

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278177456/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

ikke Hr. Bentel en Tjener i den Fyrsternes Kirke, Profeten fra Halle havde ndslynget sit Vredens Lyn imod, og som det fromme Folk i Skoven bad Gud befri sig for? Havde han ikke råbt og truet mod det åndelige Præstedømme, de ecclesiolae in ecclesia, der nu skulde herske lig i Apostlenes Dage, blandt de fattige og arbejdende Disciple? og som havde været forsonet helt siden Kirkens Syndefald under Konstantin den Store.

Nu åbenbarede det jo, at Hr. Tobias ikke i Eberhard havde villet oprejse Gud en Tjener, men det ødelagte Zion en Håndlanger.

Og Eberhard faldt brat på Knæ og takkede Herren, at han havde åbnet hans Øjne og friet ham af Øjenskalkenes Snare.

Og da han atter svang Øxen, var det med tidobbelt Styrke i den Vished, at han fuldførte Guds Vilje med ham i det ringe. Det store biede kun altfor vist.

Og i det trettende År kaldte det ham.

Da hentedes begge de Gamle, i en og samme Uge, ind til Herrens Glæde fra deres tro Tjeneste hernede, fra deres hårde Slid i Ungdommen og deres dybe Sorg i Alderdommen.

Og Eberhard så det næste Stykke af den usvigelige Vej belyst

En gul og stille Efterårsaften låsede han Døren til Hytten, forvarede Nøglen i en Snor på sit Bryst og låsede sin Bylt på Nakken med sine Klæder og sine Bøger. Han lod alt stå urørt derinde: Sengen, hvori de Gamle døde, Hånd i Hånd; Vuggen, hvori han og Christine, som alle Slægtens Børn havde sovet, lige siden en ung Fader udskar den og snittede ved dens Hovedgærde Ordene: „Memento mori;“ Træskeerne på Væggen og Lerskålen på Bordet, ja de friske Blomster om der Herrgottswinkel — at alt skulde hilse Christine fortroligt og kendt den Dag, de vendte tilbage, og han åbnede Barndommens Dør for hende.

Han skar sig en Stav af Rønnen ved Bækken, så endnu en Gang op over Dalen, op over de sorte Skovmure, hvorind i Stien svandt, nikkede og gik.

Da han ved Niederwasser lille Kirke bag Elven knælede på Forældrenes Grav under Asken og kyssede